

Antizionism Is Antisemitism

A history of a hatred that learned to speak in code

Maral Salmassi

Mar 19

A long time ago, in Iran, every morning before classes, two frightening chimeras were projected into our heads: Israel and the United States. We stood in lines in the schoolyard, chanting “Death to Israel,” “Death to America.”

I always wondered who those “Zionists” were that we were cursing. I knew a little about Americans. At the time, I had a massive crush on George Michael and had just watched Rocky and Flashdance. America seemed... fine.

So I wondered: what if the Zionists were fine too?

What I did know was that the Islamic regime sucked the fun out of life—and the life out of everything. I was constantly sanctioned. My mother was summoned to the principal’s office almost daily for banalities like me writing the names of my favorite bands on my red Chucks. It was deemed anti-Islamic. Too Western.

But it was already too late. I had been infected—possessed, really—by Western demons.

Years later, in Germany, I met an artist and a DJ who had grown up in East Germany during the Cold War. They lived under a communist dictatorship, not a theocracy—but our stories echoed each other. In both systems, across entirely different cultures, antisemitism—euphemized as anti-Zionism—was part of state doctrine.

In Iran, “Palestine” was framed as a religious duty in the struggle against the “Great Satan” and the “Little Satan.” In East Germany, Palestinians were cast as comrades in the global struggle against capitalism. My friends told me how Palestinian students in the GDR were simultaneously trained in camps connected to the regime.

But it wasn’t always like this.

After World War II, the Soviet Union initially supported the creation of Israel and even supplied weapons via Czechoslovakia during the 1948 war. Moscow expected the new state to become a socialist ally.

That expectation did not hold.

Soviet propaganda, 1970s: “Zionism is racism.”

But before turning to Soviet anti-Zionism—the third mutation in a long ideological chain—it is worth returning to the origins of Zionism itself.

Zionism did not emerge from colonial ambition, but from a sober diagnosis: Jewish emancipation in Europe had failed.

Theodor Herzl, the father of political Zionism, was not a romantic nationalist. He was a thoroughly assimilated Viennese journalist who believed in the Enlightenment promise—that Jews could become equal citizens through integration.

What changed him was reality.

The Dreyfus Affair—where crowds in Paris shouted “Death to the Jews” during the trial of a Jewish army officer—made something unmistakably clear: antisemitism was not a relic of the past. It was a structural feature of modern societies.

[Dreyfus-málið (1894–1906) var pólitískt hneyksli í Frakklandi þar sem Alfred Dreyfus skipstjóri, gyðingur, var ranglega sakfelldur fyrir landráð, sem steypiti landinu í djúpa kreppu. Málið afhjúpaði djúpstætt gyðingahatur, skipti Frakklandi í andstæðar fylkingar og undirstrikaði að herforingjælitan hafði ranglega ákært Dreyfus. Málið endaði með því að Dreyfus var sýknaður algerlega árið 1906. „J'accuse...!“ („Ég ásaka...!“) eftir rithöfundinn Émile Zola var tímamóta opið bréf sem birtist á forsíðu Parísarblaðsins L'Aurore þann 13. janúar 1898.]

Herzl concluded that assimilation would not solve the problem. On the contrary, it might intensify it.

In *Der Judenstaat* (1896), he argued that the issue was not individual prejudice, but the abnormal political condition of the Jewish people: they were a nation without a state.

And in a world organized around nation-states, such a people would always remain vulnerable.

The solution, therefore, was not cultural or religious reform—but sovereignty.

This idea took concrete form at the First Zionist Congress in Basel in 1897, where Herzl called for a “publicly recognized and legally secured home for the Jewish people.”

In his diary, he wrote:

“Today I founded the Jewish State... perhaps in five years, certainly in fifty, everyone will know it.”

Almost exactly fifty years later, the State of Israel was established.

History confirmed Herzl’s diagnosis in the most catastrophic way imaginable.

The Holocaust—the industrial murder of six million Jews by Adolf Hitler’s regime—did not take place in some pre-modern backwater, but in the heart of Europe. In societies that had promised emancipation.

Yet the story does not end there.

Following the establishment of Israel, approximately 850,000 Jews were dispossessed and displaced from Arab and Muslim-majority countries—many from communities that had existed for centuries.

They did not go to Europe.

They went to Israel.

Zionism thus became not only the refuge of survivors of European antisemitism, but also of Jews from across the Middle East and North Africa.

But modern anti-Zionism as we know it today did not originate in Nazi Germany.

While Nazi ideology was explicitly racial and genocidal, the global political framework of anti-Zionism was largely shaped later by the Soviet Union.

Al-Tariq (Arabic: 'The Path'), 1938 — cover featuring Joseph Stalin.

To understand this, one must distinguish between phases.

Before Nazism, anti-Zionism already existed. Some Jews opposed it—assimilationists, socialist movements like the Bund, and certain religious groups. Their opposition was not necessarily antisemitic.

Nazi Germany, on the other hand, was not “anti-Zionist” in the modern sense. It was openly antisemitic. Jews were defined as a racial enemy to be eliminated.

The decisive shift came under Stalin.

By the late 1940s, Stalin had grown deeply suspicious of Jews in the Soviet Union, particularly after Israel aligned more closely with the West. Soviet Jews were increasingly portrayed as disloyal, as “rootless cosmopolitans.”

This culminated in the Doctors' Plot (1952–53), where mostly Jewish doctors were accused of conspiring to murder Soviet leaders as part of an international network.

The campaign followed earlier purges, including the dismantling of the Jewish Anti-Fascist Committee and the execution of Jewish intellectuals in what became known as the “Night of the Murdered Poets.”

The significance of this moment is critical.

Antisemitism was no longer framed primarily in racial terms, but in political ones.

Jews were no longer just a “race”—they were now portrayed as agents of a global conspiracy.

After Israel's victory in the Six-Day War in 1967, this framework was fully developed.

The Soviet Union launched a global propaganda campaign depicting “Zionism” as a racist, imperialist, and colonial ideology. Zionists were described as controlling finance, media, and Western governments.

This narrative was not new.

It repurposed the structure of earlier conspiracy theories, such as The Protocols of the Elders of Zion, a Tsarist forgery that claimed to reveal a Jewish plan for world domination.

The Soviets officially rejected such texts.

But in practice, they reproduced their logic.

The only change was linguistic.

“Jews” became “Zionists.”

A racial conspiracy became a political one.

Antisemitism was translated into the language of anti-imperialism.

This made it globally exportable.

1983, USSR: Soviet postage stamp. ‘The just cause of Palestine will triumph.

The narrative was institutionalized through international bodies, most notably the 1975 UN resolution declaring “Zionism is racism,” and spread through networks across the Middle East, Africa, and the Western left.

In parts of the Arab world, the original conspiracy texts continued to circulate alongside this new political framing.

What we see today is a hybrid:

The structure of the old conspiracy—hidden power, global control—

combined with the language of Soviet anti-imperialism—colonialism, capitalism, racism.

Antisemitism is unique in its persistence.

No other prejudice has adapted so seamlessly across time and ideology.

- In medieval Europe, it spoke the language of theology.
- In the 19th century, it spoke the language of race.
- In the 20th century, it adopted the language of politics and “anti-imperialism.”

Modern anti-Zionism is not a new phenomenon. It is the latest mutation of an ancient one.

[Ég; T.Í., keypti *Tímann*, var *þjóðviljinn* með fyrirsagnir í þessum anda fyrir hálfri öld?]

Antizionism Is Antisemitism

Fyrir löngu síðan, í Íran, á hverjum morgni fyrir kennslustundir, voru tvær ógnvekjandi sjónhverfingar varpað í höfuð okkar: Ísrael og Bandaríkin. Við stóðum í röðum í skólagarðinum og kölluðum „Dauði yfir Ísrael“, „Dauði yfir Ameríku“.

Ég velti alltaf fyrir mér hverjir þessir „Síonistar“ væru sem við værum að formæla. Ég vissi svolítið um Bandaríkjamenn. Á þeim tíma var ég mjög skotin í George Michael og hafði nýlega horft á Rocky og Flashdance. Bandaríkin virtust... fín.

Svo ég velti fyrir mér: hvað ef Síonistarnir væru líka fínir?

Það sem ég vissi var að íslamska stjórnin sogaði gleðina úr lífinu – og lífið úr öllu. Ég var stöðugt refsað. Mamma mín var kölluð á skrifstofu skólastjórans næstum daglega fyrir smáatriði eins og að ég skrifaði nöfn uppáhaldshljómsveitanna minna á rauðu Chucks-skóna mína. Það var talið and-íslamskt. Of vestrænt.

En það var þegar orðið of seint. Ég hafði smitast – í raun verið haldin – af vestrænum djöflum.

Árum síðar, í Þýskalandi, hitti ég listamann og plötusnúð sem höfðu alist upp í Austur-Þýskalandi á tímum kalda stríðsins. Þau bjuggu undir kommúnískri einræðisstjórn, ekki guðveldi – en sögur okkar endurómuðu hvor aðra. Í báðum kerfum, í gjörólíkum menningarheimum, var gyðingahatur – dulbúið sem and-síonismi – hluti af kenningum ríkisins.

Í Íran var „Palestína“ skilgreind sem trúarleg skylda í baráttunni gegn „Stóra Satan“ og „Litla Satan“. Í Austur-Þýskalandi voru Palestínnumenn settir sem félagar í hnattrænni baráttu gegn kapitalisma. Vinir mínir sögðu mér frá því hvernig palestínskir nemendur í Austur-Þýskalandi voru þjálfaðir samtímis í búðum tengdum stjórninni.

En það var ekki alltaf svona.

Eftir síðari heimsstyrjöldina studdu Sovétríkin upphaflega stofnun Ísraels og útveguðu jafnvel vopn í gegnum Tékkóslóvakíu á stríðinu 1948. Moskvu bjóst við að nýja ríkið yrði sósíalískur bandamaður.

Sú vænting stóðst ekki.

Sovéskur áróður, áttunda áratugurinn: „Síonismi er rasismi.“

En áður en við snúum okkur að sovéskri and-síonisma – þriðju stökkbreytingunni í langri hugmyndafræðilegri keðju – er vert að snúa aftur að uppruna síonisma sjálfs.

Síonismi spratt ekki upp úr nýlendustefnu, heldur úr alvarlegri greiningu: frelsun gyðinga í Evrópu hafði mistekist.

Theodor Herzl, faðir stjórn málalegs sionisma, var ekki rómantískur þjóðernissinni. Hann var algerlega aðlagður Vínarblaðamaður sem trúði á loforð upplýsingarinnar – að Gyðingar gætu orðið jafnréttisborgarar með aðlögun.

Það sem breytti honum var veruleikinn.

Dreyfus-málið – þar sem mannfjöldi í París hrópaði „Dauði yfir Gyðinga“ í réttarhöldum yfir gyðinglegum herforingja – gerði eitthvað óyggjandi ljóst: Gyðingahatur var ekki leifar fortíðarinnar. Það var skipulagslegt einkenni nútímasamfélaga.

Herzl komst að þeirri niðurstöðu að aðlögun myndi ekki leysa vandamálið. Þvert á móti gæti hún magnað það upp.

Í Der Judenstaat (1896) hélt hann því fram að málið væri ekki einstaklingsbundinn fordómur, heldur óeðlileg stjórn málaleg staða Gyðinga: þeir væru þjóð án ríkis.

Og í heimi sem væri skipulagður í kringum þjóðríki væri slíkt fólk alltaf viðkvæmt.

Lausnin væri því ekki menningarleg eða trúarleg umbætur - heldur fullveldi.

Þessi hugmynd tók á sig raunverulegt form á fyrsta sioníska þinginu í Basel árið 1897, þar sem Herzl kallaði eftir „opinberlega viðurkenndu og löglega tryggðu heimili fyrir Gyðinga.“

Í dagbók sinni skrifaði hann:

„Í dag stofnaði ég Gyðingaríkið ... kannski eftir fimm ár, örugglega eftir fimmtíu, munu allir vita það.“

Næstum nákvæmlega fimmtíu árum síðar var Ísraelsríki stofnað.

Sagan staðfesti greiningu Herzls á hörmulegasta hátt sem hugsast getur.

Helförin - iðnaðarmorð á sex milljónum Gyðinga af stjórn Adolfs Hitlers - átti sér ekki stað í einhverjum for-nútíma bakvatni, heldur í hjarta Evrópu. Í samfélögum sem höfðu lofað frelsun.

En sagan endar ekki þar.

Eftir stofnun Ísraels voru um það bil 850.000 Gyðingar hraktir og fluttir á vergang frá arabískum og múslimskum meirihlutaöldum — margir frá samfélögum sem höfðu verið til í aldir.

Þeir fóru ekki til Evrópu.

Þeir fóru til Ísraels.

Sionismi varð þannig ekki aðeins griðastaður þeirra sem lifðu af gyðingahatur í Evrópu, heldur einnig Gyðinga frá Mið-Austurlöndum og Norður-Afríku.

En nútíma and-síonismi eins og við þekkjum hann í dag á ekki uppruna sinn í nasista-Þýskalandi.

Þó að nasistahugmyndafræðin hafi beinlínis verið kynþáttabundin og þjóðarmorðsbundin, var alþjóðlegt stjórn málaumhverfi and-síonisma að mestu leyti mótað síðar af Sovétríkjunum.

Al-Tariq (arabíska: „Leiðin“), 1938 — forsíða með Jósef Stalín.

Til að skilja þetta verður maður að greina á milli tímabila.

Fyrir nasisma var and-síonismi þegar til. Sumir Gyðingar voru á móti honum — aðlögunarsinnar, sósíalískar hreyfingar eins og Bund og ákveðnir trúarhópar. Andstaða þeirra var ekki endilega gyðingahatursfull.

Nasistastjórn Þýskalands, hins vegar, var ekki „and-síonísk“ í nútíma skilningi. Hún var opinberlega gyðingahatursfull. Gyðingar voru skilgreindir sem kynþáttaóvinur sem átti að útrýma.

Afgerandi breyting átti sér stað undir stjórn Stalíns.

Í lok fimmta áratugarins hafði Stalín orðið mjög tortrygginn gagnvart Gyðingum í Sovétríkjunum. sameiningu, sérstaklega eftir að Ísrael sameinaðist Vesturlöndum betur. Sovéskir Gyðingar voru í auknum mæli sýndir sem ótryggir, sem „rótlausir heimsborgarar“.

Þetta náði hámarki í Læknasamsærinu (1952–53), þar sem aðallega gyðingalæknar voru sakaðir um að hafa samsært um að myrða sovéska leiðtoga sem hluta af alþjóðlegu neti.

Herferðin fylgdi í kjölfar fyrri hreinsanir, þar á meðal niðurrif Gyðinga-fasistaneftandarfingarinnar og aftöku gyðinglegra menntamanna í því sem varð þekkt sem „Nótt myrtu skáldanna“.

Þýðing þessarar stundar er afar mikilvæg.

Gyðingahatur var ekki lengur fyrst og fremst sett fram í kynþáttalegum skilningi, heldur í pólitískum skilningi.

Gyðingar voru ekki lengur bara „kynþáttur“ - þeir voru nú sýndir sem umboðsmenn alþjóðlegs samsæris.

Eftir sigur Ísraels í Sex daga stríðinu árið 1967 var þetta rammaverk að fullu þróað.

Sovétríkin hófu alþjóðlega áróðursherferð þar sem „síonismi“ var lýst sem rasisma, heimsvaldastefnu og nýlendustefnu. Síonistar voru lýstir sem stjórnendum fjármálum, fjölmiðlum og vestrænum stjórnvöldum.

Þessi frásögn var ekki ný af nálinni.

Hún endurskoðaði uppbyggingu fyrri samsæriskenninga, svo sem Bókanir öldunganna í Síon, flsun tsaristans sem hélt því fram að hún afhjúpaði áætlun Gyðinga um heimsyfirráð.

Sovétríkin höfnuðu slíkum textum opinberlega.

En í reynd endurtóku þeir rökfræði þeirra.

Eina breytingin var tungumálaleg.

„Gyðingar“ urðu að „Síonistum“.

Samsæri kynþátta varð pólitískt.

Gyðingahatur var þýtt yfir á tungumál and-heimsvaldastefnu.

Þetta gerði það útflutningshæft um allan heim.

1983, Sovétríkin: Frímerki frá Sovétríkjunum. „Réttlátt málefni Palestínu mun sigra.“

Frásögnin var stofnfest í gegnum alþjóðastofnanir, einkum ályktun Sameinuðu þjóðanna frá 1975 sem lýsti því yfir að „Síonismi sé rasismi“ og dreifðist um net um Mið-Austurlönd, Afríku og vestræna vinstri vængina.

Í hlutum arabíska heimsins héldu upprunalegu samsæristextarnir áfram að dreifast samhliða þessari nýju pólitísku umgjörð.

Það sem við sjáum í dag er blendingur:

Uppbygging gamla samsærisins - falinn máttur, alþjóðleg stjórn -

í bland við tungumál sovéskrar and-heimsvaldastefnu - nýlendustefnu, kapítalisma, kynþáttafordóma.

Gyðingahatur er einstakt í þrautseigju sinni.

Engir aðrir fordómar hafa aðlagð sig jafn óaðfínanlega í gegnum tíma og hugmyndafræði.

- Í miðalda Evrópu talaði það tungumál guðfræðinnar.
- Á 19. öld talaði það tungumál kynþátta.
- Á 20. öld tók það upp tungumál stjórn mála og „and-heimsvaldastefnu“.

Nútíma and-síonismi er ekki nýtt fyrirbæri.

Það er nýjasta stökkbreyting á fornum fordómum.